

ZGODNJA

DANIČA.

Katolišk cerkven list.

List 10.

V četrtek 9. sušca 1854.

Tečaj VII.

P e s e m

o priliki obiskovanja milostljivega škofa Friderika Baraga, 2. svečana 1854 v Trebnim pta.

Kar dolgo želeli
Smo z vnet'ga serca.
Smo dans doživeli —
Hvalimo Boga!
Ker smo zadobili
Mi srečo leto:
De Baraga mili
Nam maso hero.

Škof od Misigana
Čez morje strašno
Obise Trebana.
Sestrico ljubo!
Naj radost v širjave,
V višave doni,
Ni veči b'lo slave,
Kar tempelj stoji!

Alj fara vesela
Tud Dobernska bod!
Od danes slovela
Bos fara povsod.
Tam so se rodili
Za velik otok —
Kersti sveti dobili, —
Zdaj masnik visok.

Kmal, ko so postali
Namestnik Boga,
Tje so se podali
V kraj drugi sveta.
Tam sprebračovali
Neverne ljudi,
Njim oznanovali:
Kaj Jezus uči.

Koljk' tavžent kerstili
So divjih sirot,
Hoditi učili
Za Jezusom pot!
Kak' so perzigali
Nebeško v njih luč.
Njim v roke dajali
Zveličanja ključ.

O kdaj bi presteli
Težave britke,
Katire so vzeli
Vzrok vere na se!
Za take težave,
O rajski zemljan!
Nebeščanov slave
Je vence Njim vbran.

Njih vidit' želeli
Smo dvajset tri let.
Zdaj vid'no veselili
Ko škofa Njih spet.
Veselja solzice
Rosijo z oči
Njih ljube sestrice,
In družih ljudi.

Zdaj pa zahvalimo
Za milost Boga;
Ga s serca prosimo,
De zdravje Jim da.
De N' srečno hodili
Čez morje nazaj,
In zopet vodili
Indjane v svet raj.

Ko Amerikane

Z Njih milo roko —
Naj tudi Trebane
Peljajo v nebo, —
Bog daj, de b' veseli,
Pustivši ta svet,
Vsi v rajski deželi
Kdaj vid'li se spet!

Emanuel Tomsic.

Odperto pismo

bratam in sestram molitorne družbe ss. Cirila in Metoda.

Tri leta je že minulo, kar smo vsadili v predragi vert naše sv. matere katoliške cerkve žlahno drevo bratovšine ss. Cirila in Metoda, z molitvo in drugimi dobrimi deli pobožnosti poediniti odločene brate naše (greškiga verozakona), ktere sta sveta brata in Slovanov častita apostola Ciril in Metod pokristianila in v naročje svete katoliške cerkve

pripeljala, hudobna razkoluška Foci in Mihael Culari pa spet odkrušila, in med kristjani izhodne in zahodne cerkve strašin prepada pogube izkopala, ki že blizo jezera let žalostno zeva, in se poravnati ne da, ako nam Bog ne pomore. Sveti oče vsih pravovernih Pij IX. so to naše mlado drevo poterdili, obdarovali z mnogimi odpustki in polili s svojim blagoslovom, mnogo pobožnih škofov in svetozeljnih duhovnov ga je po svojih škofijah in duhovnijah razširilo in tako skerbno okopalo, de je prirastlo lepo drevo, ki svoje veje po Slovenskim, Nemškim, Pemskim in Ogerskim prav veselo razprostira in zeleni. Torej se spodobi in je moja dolžnost kersanske ljubezni, de vse brate in sestre naše molitevne družbe ob letnim godu ss. Cirila in Metoda, priporočnikov naših, prijazno v Gospodu pozdravim, jim kaj veseliga od naše braterne povem in našo zavezo molitvino ponovim.

Kakor braterne bukve ss. Cirila in Metoda pokažejo, se je ta molitvina družba v desetih škofijah našiga cesarstva onladila, pa tudi v zunajnih stranskih deželah vkorenila. Iz nadškofije Goriske nam je po dopisu 170, iz Tersta 758, iz Ljubljanske škofije 5521, iz Lavantinske 6320, iz Kerske 239, iz Olomuške nadškofije 85, in iz Ostrogonške na Ogerskim 21 pobožnih družbanov naše bratovšine naznanjenih. Posebno priporočena je pa tudi naša molitvina družba v Bernski škofii na Moravskim, in v Litomerski na Češkim, tode imen in številu družbanov nam naznanili niso, kakor tudi ne iz Sekovske škofije, v kojih pa zaupamo, de mnogo bratov in sester v molitvi združenih imamo. Nam znano število je nad 13114 dus, ki vsak dan svoje roke in serce k Očetu vsiga usmiljenja povzdigajo, in na vrata neskončne milosti Božje terkajo, de bi Bog po prošnji Marie prečiste device, in svojih svetih spoznovavcov Cirila in Metoda dodelil, naj bi se odkrušeni staroverci k sveti materi katoliški cerkvi povernili, naj bi vsi verni eniga serca, ene pravične misli v sveti veri bili, kakor usmiljeni Jezus želi: naj bi bil skorej en hlev in en pastir. In taka molitev je potrebna.

Kakor nevaršine, ktere clovesko življenje od zunaj zalezujejo, p. ogenj, voda in meč, niso tolike, kakor znotrajne bolezni (zakaj če jih vojska jezera pomori, jih kužne bolezni milione podavijo): tako tudi sveti cerkvi zunajni sovražniki niso toliko škodljivi, kakor znotrajni. Nad tri sto let so hajdje in judje pravoverne z mečem in ognjem kervavo preganjali, in jih veliko jezer neusmiljeno pomorili, pa vse to sveti veri škodilo ni, ampak cele vojske častitih mučencov so dosegle veličastni vence večniga življenja, in kerv mučenicov bila je

seme novih kristjanov. Ali hudobni krivoverci so s svojim znotrajnimi goljufnimi nauki in razdertijami cele narode in kraljestva odkrušili in odpeljali, tako de veliko milionov ljudi po mraku krivoverstva in razkolništva tava, pa vender mislijo, de so na pravi poti resnice in pravice. To je žalostno in zločasto!

Posledna mila prošnja Jezusova, grede po poti na Oljsko goro, bila je priserčna molitev k Očetu za edinost njegovih. V sredi svojih učencov, od kojih je slovo jemal, povzdigne Jezus svoje oči in roke k nebeskemu Očetu, rekoč: „*Sreti Oče! ohrani jih v svojim imenu, ktere si mi dal, de bodo eno, kakor tudi mi; naj bodo vsi eno, kakor si ti Oče v meni in jaz v tebi, de bodo tudi oni v nas eno; naj svet veruje, de si me ti poslal*“. Posledna molitva Izveličarja našiga ima tudi vedna prošnja vernih biti, zakaj *edinost* je značaj ali znamenje prave, — razkolnost ali razdertija pa svedok krive, odločene cerkve. Razdertija je delo satanovo, ki si vse prizadene Božje kraljestvo na zemlji razdreti in zatreti, svoje pa razširiti. Kjer v kraljestvu prave edinosti ni, tam so sovražnikom vrata odperete. V to je edinost svoje cerkve Kristus na skalo sv. Petra vtemelil, kteriga edino pravi nastopnik je rimski papež, kajti je sv. Peter v Rimu svoj apostolski prestol imel, kjer je za sveto vero tudi umrl.

Odkrušeni staroverci rimskiga papeža, vidniga naj višiga namestnika Kristusoviga na zemlji in naj višiga poglavarja svete cerkve zamečujajo, in so udam podobni, ki glave nimajo. Iz prevzetije in napuha niso hotli rimskemu papežu, vernih vesoljnemu očetu, kakor dobri otroci pokorni biti; zato jih je Bog zapustil, in množina njih mora nevernim Turku služiti. Kar je pa naj žalostneje in objokovati, je to, de svoje dušne slepote ne spoznajo, in svoje velike nesreče večidel ne občutijo, marveč pravoverne katoličane v svoji slepoti in nekersanski mertzloti hudo čertijo, ker jih je Božji duh zapustil, Duh prave edinosti in keršanske ljubezni, po kateri se spoznamo, de smo učenci Jezusovi.

Velik prepad med nami in njimi spet zaravnati, jim stezo keršanske ponižnosti in ljubezni, ktera sama v edinost pelja, prijazno nadelati, za to molimo in prosimo bratje in sestre sv. Cirila in Metoda, ktera sta sicer Gerška rojaka bila, pa si vender vse prizadela slovanske narode v krilu edino prave cerkve Jezusove spraviti. Izvolili smo si v ta namen braterno cerkvo sv. Jožefa na veselim homecu poleg stariga Celja, in postavili lansko leto ss. Cirilu in Metodu po milih darih lep bratovski altar, na katerim se vsako leto na godovno (praznik) ss. Cirila in Metoda za vse brate in sestre, žive in mertve, slovesno opravilo obhaja. Pri tej priložnosti se vsim dobrotnikom za njih lepe dare prav iz serca zahvalim; se jim pa tudi za stanovitno molitev in za razširitvo naše braterner vnovo priporočim. Kajti nam je Kristus za gotovo obljubil, de, cesar bomo v njegovim imenu Očeta prosili, bo nam dal, če ga bomo le stanovito prosili, kar nam je že tudi dal, in te leta očividno pokazal, de naša molitev, poediniti staroverce, ni zastonj.

Kakor spomladi ali o vigradi topel veter ledeno odejo tali in zamerzjeno zemljo ljubo solnce vnovo ozivlja, tako veselo se čuje, de v onih krajih, v kterih naši ločeni bratje živé, bolji duh keršanske sprave piha, in de jih ljubezniveje solnce ogreva se poediniti s sveto rimsko katoliško cerkvijo. V Vermežu na Ogerskim se je lansko leto na enkrat 1400 ljudi iz greške ločene cerkve v

greško zedinjeno, to je, katoličansko cerkev povernilo. Tudi iz Temešvara je vesela novica došla, de smo v Banatu 12000 spreobernjencov pridobili, in de si jih je še več nadjati, naj bi zedinjena cerkev v tistih krajih dovolj duhovnikov imela. „*Zetev je velika, delavcov pa malo; veli Jezus; prosite Gospoda žetve, naj pošlje delavcov v žetvo svojo*“, naj razkropljenih ovčic ločene cerkve išejo, in na svojih ramah v sveto cerkvo Jezusovo nosijo, de bo skorej en hlev in en naj viši pastir.

Pred tremi leti so staroverski verniki ločene cerkve svojiga patriarha v Carigradu prosili, naj bi na duhovo ali binkoštno nedeljo vsi škofje prav slovesno sveto mašo služili v ta namen, de bi zedinjenje vsih kristjanov s pravo cerkvijo Božjo izprosili. Kako čedna in nadepolna je taka misel naših ločenih bratov, ki nam priča njih svete želje z nami poediniti se! Tudi razsvetljeni pisatelji so se med njimi za poedinjenje obudili, kteri v pismih razkolnikom očividno kažejo, kako hudobno je bilo se ločiti od ene svete cerkve Jezusove, in kako zločasto je po tej goljufni stezi terdovratno hoditi. Bere se, de besede te na dobro zemljo padajo, in sovražnikom poedinjenja skerbi delajo. Ker pa naša bratovšina ss. Cirila in Metoda posebni sveti namen ima, združiti zopet te ločene brate s sveto materjo kat. cerkvo, je pač prav iz serca želiti, naj bi se čedalje bolj širala med nami, in vedno več gorljivih udov imela, posebno v sedajnih toliko važnih homatijah, ktere se ravno v tistih krajih naj huje pletejo, v kojih so večidel naši odkrušeni bratje domá.

Pač otožno je slišati in brati, kako gerdo se razkolniki v svetih mestih, v Jeruzalemu na Božjim grobu, in v Betlehemu pri hlevcu rojstva Jezusoviga, ki je mir ljudem prinesel, kteri so prave, pravične volje, čertijo, prepirajo in tako serdito pipljejo, de so nevernim Turkam v zasmeh, kteri jih morajo miriti. Hudobni serd se od ondod po keršanskim svetu med razkolniki unema, ter katoličanam stare pravice do svetih krajev po sili vzeti želi. — Groza je gledati velike vojske ob široki Donavi stati na kervav boj pripravljene, v kojih več ali manj tudi sovražni ogenj razkolništva tlije, in se ne ve, komu bo sreča potegnila, in komu imamo blagoželeči? Le Bog zamore zamotani in skrotičeni klopčič te grozovitne vojske razrešiti in poravnati v svojo čast in v povisanje svete cerkve Božje, tako modro in lepo, de bomo vsi veseli. Zato pa imamo Boga ravno sedaj prav serčno prositi.

Preljubi bratje in sestre bratovšine ss. Cirila in Metoda, ktere s tim pismam prav lepo pozdravim, to je važen stan in poklic naše zaveze molitve. Prosim Vas torej in zarotim v imenu Jezusa, naj višiga pastirja naših duš, ne opešajte v molitvi, marvec nagnite milo serca svoje našim ločenim bratom, in Bog, Oče ljubezni, ki želi, naj bi vsi eniga serca in ene misli bili, hoče po naših gorečih prošnjah tudi njih serca ganiti in ogreti za sveto edinost k zveličanski cerkvi, On, ki vodi človeške serca kakor vodo v potocih; in kar je ljudem nemogoče, je pri Bogu vse mogoče. Pomnožimo, kolikor se v naši soseski da, število pobožnih družbanov in molitevnih družbán; več ko nas bode v molitvi združenih, več bo naša molitva obveljala, in poprej bo uslišana. In ko bi nam ravno dobri Bog v svojih nezapopadljivih sklepkih tega toliko zaželeniga poedinstva vsih ločenih bratov učakati ne dal, le prav goreče molimo in stanovito prosimo, naj Duh resnice našim ločenim bratom pamet

razsveti, de spoznajo, kako v svoji terdovratni ločbi gerdo ravnajo — naj jim Duh keršanske ljubezni merzle serca ogreje, de se bojo nam odperle in stare rane ločitve pocelile, tako bo naša živa molitev pri Bogu ravno toliko vrednost za nas imela, kakor bi bila vse odločence spreobrnila in poednila. Blizo 60 milionov ločenih bratov in sester Vaši molitvi se posebno priporočim, ter tudi Vas Bogu in Marii, pa svetimu Cirilu in Metodu izročim, v keršanski ljubezni in molitvi

Vaš brat
Anton Slomšek.

Pri sv. Andreju 9. sušca 1854.

Gotov pripomoček zoper sedem naglavnih grehov.

VII. Sveti Bernard pravi: „Pri vsih svojih mislih, besedah in delih sam sebe poprašuj: Ali bi pač tako ravnal, ko bi gotovo vedil, de je to moja poslednja ura?“ Zakaj de so ljudje za dobro, za čednost, za spolnovanje svojih dolžnost, za premagovanje vsih težavnost, za lastno zatajevanje, za molitev, post, milošino, obiskovanje službe Božje, spoved, obhajilo, in za vse druge čednosti in spokorne dela tako leni, je poglavitni vzrok to, ker svojiga konca ne premišlujejo, in nič ne pomislijo, de potem nič dobriga storiti ne bodo mogli. Tako je govoril opat Aleksander nekemu mlajimu bratu, de se je, kolikorkrat ga je lenoba nahajala, k dobrimu spodbadal z besedami: „Gorje ti, Aleksander, kakošna sramota bo zate, ko bodo drugi venčani!“ — Kako se boš, o leni človek, zvečer, ko se bode pridnim zaslužek splačeval, vender milo pokesal, de si ves čas brez dela pohajal! kako boš obžaloval jeseni, ker prešnje leto nič sejati nisi! Kako boš stradal pozimi, kadar nič več ne raste nič več nič ne zori! — Vsa natora te sramoti lenuh! Vse je v nji delavno, in vse doveršuje v nji namen svojiga stvarnika! Glej! komaj priplava jutrenja zarija iz za gora, že prepevajo ljubi ptički hvalo nebeškemu dobrotniku, urno teka pridna mravlja semtertje, ter živež znaša za prihodnjo zimo v spraznjene hrame, in marljiva bučelica se spreha od cvetice do cvetice, ter nabira sladkiga medu; delaj tudi ti, človek, kakor vsa natora, in bodi še pridniši, kakor vse druge stvari, saj si krona stvarjenja! Delaj, dokler je dan, ko pride noč, bo djanja konec! Samo hrepenenje po nebeški domovini ne zadosti. Zapustiti moraš svojo posteljo, svojo peč, če jo še tolikanj ljubiš in poprijeti romarsko palico; prenočiša svojiga si ne misli stanovitniga prebivališa, zakaj romati moraš v pravo domovino, in pregibati svoje mehkužne in lene ude, privajati se moraš nevihte in mraza, kamuja in ternja, in popotnih težavnost, ter pogumno korakati proti svojimu pravimu domu. Saj dobro veš, kje ti sreča klije, ni ti je treba dolgo iskati, le krepko si zanjo prizadevaj. Dobro ti je znana pot, če le hočeš, je zgrešiti ne moreš. Navkviško tedaj, le jaderno, zakaj noč se bliža, dan je minil, kje, kje boš prenočil, kje se odpočil!

Bogoljuba.

Ogled po Slovenskim.

Iz Ljubljane. Dve neimenovani dobrotnici iz Tersta ste nam poslale 50 terdnjakov cesarice Marije Terezije v odkupljenje dveh zamurčikov, kterih eden naj

se imenuje Anton Novi, eden pa Just Teržaški. Bog vama stoterno poverni, blagi dobrotnici!

Cerkvene novice z Berda per Podpeči. — (Dalje.) Ko je vse do zdaj omenjeno dokončano in opravljeno bilo, so se pa za Božjo čast neutrudeni gosp. fajmošter notranje vravnave in notranjiga olepšanja cerkve poprijeli. Precej veliko novih klopi so dali narediti po cerkvi in na koru vse nove. Proti velikimu altarju pa je nekaj klopi odpravljenih bilo in lepo izdelana marmorirana ograja z železnimi vrticami se naredila, de se je spodobin prostor za slovesno obhajanje Božje službe in za mladino pridobil. De od mnogoterih še drugih cerkvenih naprav in poprav, ki so se preteklo leto zgodile, nič ne omenim, le altarje se v misel vzeti hočem. Nekdaj so tukaj na Berdu ljudje domači in vnvanji, tudi iz daljnih krajev zlasti svetiga Peregrina z velikim zaupanjem čistili, in, kakor v bukvah popisano najdemo, velikrat posebno, clo čudovito pomoč v boleznih in družih potrebah po njem zadobili. Kakor se zapisano najde, je nekdanj tudi duhovnih gospodov iz bližnjih in daljnih krajev toliko sem prihajalo, de je nektero leto pred altarjem sv. Peregrina po tavižent sv. maš bralo se. Zlasti v dan njegoviga epomina (27. maliga travna) je silo veliko ljudi sem privrelo in tudi toliko duhovnov prišlo, de je ob omenjenim dnevu po 20 svetih maš v tej cerkvi opravljenih bilo. Ga spet bolj v spomin sklicati, in njegovo počesenje z noviga obuditi in oživiti, so gospod fajmošter njegov altar in vso malarijo v kapelici po zvedenim malarju, Mihaelu Kavka-tu iz Ihana, ki se je na Dunaju v akademii učil in med naj boljšimi bil, popraviti in obnoviti dali. Ko je to dodelano bilo, so pa nekdanje česenje sv. Peregrina, njegovo življenje in pomen podob v njegovi kapelici zmalanih v pridigi razložil. Na to je pa hvalno omenjeni malar novi altar sv. Jožefa umirajočiga zdelovati in zmalati začel. Očitno se mora spoznati, de ga je res lepo zdelal, ker vsakimu, kdor ga vidi, bodi si kmet ali gospod, prav dopade: Sv. Jožef se znajde na smertni postelji — per njem Jezus, ki mu v nebesa kaže — na drugi strani Marija, ki mu roko podaja, in neka druga žena, ki luč derži — prav per njem angel varh, nekoliko višjeji v daljavi sv. Mihael, še višjeji proti nebu angel, ki v eni roki venec, v eni pa limbar (podobo deviške čistosti) derži, spodej pa dva angelca, ki njegovo palico in tesarsko orodje per rokah in v rokah imata. Ob straneh altarja je na enim kraju sv. Ignaci Lojolanski, na enim pa sv. Francisek Ksaverjan, ki zamurčika keršuje; v sredi med njima pa je tabla z lepo podobo sv. Alojzja, varha in pomočnika nedolžne mladine. Ko je vse to narejeno in pripravljeno bilo, in se je tudi od visokočastitiga škofijstva sprejeti prenesivni kamen s svetinjami že na altarju znajdel, so gosp. fajmošter po viksim pooblastenju novi altar z altarsko opravo ravno Sveti dan pred velikim duhovnim opravilam slovesno blagoslovili. V dan sv. Janeza evangelista je bila potem v vesel in zahvalin spomin pervikrat pred novim altarjem — s slovesnim petjem — daritev sv. maše obhajana. V dan sv. nedolžnih otročičev pa je ondi svetimu Alojzju v čast za šolsko mladino sv. maša bila, med ktero se je posebno lepa in ginljiva, iz Ljubljanskiga Alojzjeviša prejeta pesem od sv. Alojzja pela, ktera v podbudljivi izgled in rabo tukej sledi:

Serce v nebesa povzdignimo!
Svetnika dans nar lepsiga.
Alojzija vsi pocastimo,
Hvalimo z njim Zveličarja.
Alojzi! k tebi perbežmo,
In svoje serca ti damo;
Alojzi nas, Alojzi nas!
Kot zvezda v raj' se lesketas.

Sam Bog si tebe je prihranil.
 Bil njemu ves si posvečen;
 Gnjus greha te nikol' ni ranil,
 Bil s čistostjo si zarocen.
 Alojzi! k tebi perbežmó
 i. t. d.

Moliti te je veselilo.
 Le v Bogu si vse misli imel.
 To serčno blo ti je hladilo.
 Po njem si vedno kopernel.
 Alojzi! k tebi perbežmó
 i. t. d.

Zveličarja premisljevati.
 In križ objemat noc in dan,
 Mu dušo in telo darovati.
 Si bil gorec in neugnán.
 Alojzi! k tebi perbežmó
 i. t. d.

Marijo si prečisto D'vico
 Zavoljo čistosti častil.
 Jo prosil, klical pomočnico,
 Marije čist služabnik bil.
 Alojzi! k tebi perbežmó
 i. t. d.

In vender angel ti pobožni
 Se postis, sibaš in mertviš,
 V solzah in kervi preotožni
 Telo nedolžno pokoriš.
 Alojzi! k tebi perbežmó
 i. t. d.

In mi, k' smo toliko že grešili,
 Pokoro se odkladamo:
 O spros' nam, deč' se spokorili,
 De vender k Bogu pridemo!
 Alojzi! k tebi perbežmó
 In svoje serca ti damó;
 Alojzi naš, Alojzi naš!
 O zvezda v raju, pros' za nas!

(Konec sledi.)

Iz Krope. J. Perše. — Navadno imajo ljudje v nekterih krajih zadnje tri dni pred pepelnico za razne veselice in pustne šemarije odločene. V Kropi se kaj takega te dni ne vidi in ne sliši. Kakor se po mestih te tri dni sv. Rešnje Telo v očitno počešenje vernim kristianam za to izpostavi, de bi se razujzdanimu obnašanju v okom priti zamoglo, tako je tudi pri nas v Kropi te dni sv. Rešnje Telo izpostavljeno. Od te prelepe pobožnosti in slovesnosti hočem vam, ljubi bravci, obširniji kaj povedati. — V saboto se začne v cerkvi to le pripravljanje: denejo se na vsaki altar mile podobe Kristusoviga terpljenja, ktere sveto podobo terpečiga Jezusa in njegovo britko terpljenje tako živo pred očji stavijo, de morajo človeka, kteri jih gleda in premišljuje, globoko v serce ganiti. Pogernejo se tudi vse okna s plavim ali belim platnam in dve okni pred velikim altarjem z zalim rudečina šalonam, kar posebno veliki altar in ozidje zraven njega lepotiči, kar se, ako solnce prav v cerkev sije, kaj lepo vidi. V nedeljo zjutraj ob 6 je sv. maša z blagoslovam, po dokončani sv. maši pa sv. Rešnje Telo izpostavijo in je izpostavljeno do litanij. Pri sv. Rešnjim Telesu gorí celi dan 12 sveč. Ljudi pride te dni zavoljo odpustkov veliko v Krope, 1000 ali še čez jih je spovedanih. Domači in ptuji duhovni te dni celi dan do pozne noči spovedujejo. Ob desetih je vsaki dan te dni velika peta sv. maša z blagoslovam. Po dokončani veliki sveti maši se začnejo molitve po tem le redu: Kakor hitro pol dne odzvoní, pridejo že popred v šoli zbrani učenci in učenke v cerkev, kjer jim njih učitelj vse tri dele sv. roženkranca in litanije od presvetiga Rešnjiga Telesa moli; de niso to uro le šolarji sami v cerkvi, ampak tudi mnogo ljudstva, se že tako vé. Ko okoli ene ure učitelj s svojimi učenci odmoli, perčne kaki drugi človek ljudem moliti. Tudi kako lepo pesem od sv. Rešnjiga Telesa vmes zapó. Dva ministranta vedno pred velikim altarjem klečita, ktera se vsako uro premenita. Tudi se vsako uro k molitvi pozvoní. Kaj ganljivo je slišati ob nenavadnim času prijazno vabljenje zvoná k molitvi. Vsaki dan je popoldne pridiga in litanije. Domači in zunajni ljudje se močno vesele teh pridig, in res, bilo je te tri dni ljudi v cerkvi in zunaj cerkve, de se je vse terlo. Zadnji dan, to je v tvorek ali na pustni dan je razun navadnih duhovnih opravil po poldne po litanijah tudi še zahvalna pesem, in potem se pobožno ljudstvo zopet mirno na svoj dom verne. **Z Bogam!**

Iz Gorice 20. svečana. S. — Sila kola lomi, pravi star prigovor. Človek, ki čuti veliko pomankanje vsiga, posebno pa tega, kar je k življenju treba, je

pripravljen tudi naj strašnejši dela doprinašati. In Bog daj, de bi se letos, ko se tako huda godi vsem tukajšnim prebivavcam, ne slišalo od nobene hudobije! Bati se je res, posebno za to, ker kristianska ljubezen večidel le malo še berli, vera pa je pri mnogih že popolnoma ugasnila; in kako bi takešen človek, ki nima več nobene vere, ne bil pripravljen, kar si bodi tudi naj gersi in naj strašnejši delo storiti, kadar si misli po tej poti kaj pridobiti, s čemur bi si svoje revno življenje polajšal? — Tako se je te dni po našim mestu govorilo, de bi bil neki gospod zvečer kmali po avemarii, ko je hotel ravno v svojo hišo stopiti, od dveh mož napaden, ki sta hotla po sili od njega denarjev imeti; ali po sreči je prišel ravno takrat zraven tukajšni podlajt-nant žandarjev, verli baron Avgust Wolkenšperg, ki je eniga teh hudobnežev zgrabil (drugi je koj utekel) in ga pravici izdal. — Kaj je ta dva hudobneža k temu napravilo, de sta tistiga gospoda napadla, kakor potreba? Pa tudi zavolj potrebe, v kateri sta bila, bi ne bila nikoli si upala, kaj takiga početi, ako bi luč svete vere v njih popačenih sercih ne bila že ugašena. Zatoraj nikoli zadosti ne prigovarjajo skerbni duhovni v spovednici in na leci kristjanam, de naj nikar ne zamujajo poslušanja besede Božje, zakaj „vera je iz poslušanja, poslušanje pa po Kristusovi besedi“. (Rim. 10, 17.) Kako se moremo tedaj čuditi, de je pri današnjih ljudéh tako malo vere, kadar vidimo z lastnimi očmi, de jih je zmiram manj tistih, ki marajo poslušati besedo Božjo! Bog daj, de bi skoraj boljše bilo, in de bi se tudi nad današnjimi kristjani spolnile Božje besede, ki jih je po preroku Amózu govoril, rekoč: „Čas pride, de bom lakot na zemljo poslal; ne lakoti kruha, tudi ne žeje vode, ampak lakot poslušanja besede Božje“. (Amoz 8, 11.) Ali gorjé nam! čas lakoti imamo tu, ali lakoti telesniga živeža in telesne pijače, lakoti pa poslušanja besede Božje ni skoraj ne duha ne sluha. Bog se nas usmili!

Iz Dunaja. Presvitli cesar, njih starši in brat (Ludovik) so 18. svečana v dvorni kapeli zakrament svetiga Rešnjiga Telesa prejeli.

Dunajski vradni list je naznanil, de je slavno ministerstvo uka po sklepu 26. prosenca čuvanje nad vsim ukam po vsih katoliških gimnazialnih šolah prečastitim škofam izročilo.

Mill darovi.

Za uboge Indijane: Iz Loke 1 gld. — Neimenovan bravec Baragovih bukev 1 amerikanski zlat (5. d.), 1 španski tolar in 1 gold. 52 kr. avstr. denarja v srebru. — „Molitev naj se z dobrimi deli podpéra in spremelja“ 10 gld. — L. V. 1 gold. — „V čast Jezusa in za njegove revne brate v Ameriki“ 5 gld. — J. Č. 5 gld. — „Kar ste kterimu nar manjših svojih bratov storili, ste Meni storili“ 1 gld. v srebru. — Dobrotnik 4 gld. — Iz Tersta dva duhovna 10 gld. 20 kr. — Dobrotnica 5 gld.

Današnji Danici so pridjane podobice za prvo sveto obhajilo. Té podobice, ki bodo gotovo otrokam v veliko veselje in v velik dušni prid, priporočimo vsim duhovnim učencim, ki otroke za prvo obhajilo pripravljajo. Dobi jih, kdor jih hoče, pri gospod **J. Blazniku**, in sicer 100 černih po 30 krajc., 100 svetlih pa po 45 krajc.

Ravno tako se dobé pri imenovanim gospodu tiskarju **podobice za prvo spored** po ravno tisti ceni s slovenskim in pa z nemškim pisanjem.

Vredništvo.